

Sprawa C-286/24**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

23 kwietnia 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Supremo Tribunal de Justiça (sąd najwyższy, Portugalia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

4 marca 2024 r.

Strona skarżąca:

Meliá Hotels International, S.A.

Druga strona postępowania:

Stowarzyszenie Ius Omnibus

[...]

Supremo Tribunal de Justiça (sąd najwyższy, Portugalia)**7.ª Secção (siódma izba)**

[...]

(Dane identyfikacyjne sprawy i sądu)**I. Przedstawienie okoliczności faktycznych**

- ASSOCIAÇÃO IUS OMNIBUS** wniosła **specjalne powództwo deklaratoryjne o przedstawienie dokumentów przeciwko MELIÁ HOTELS INTERNATIONAL, S.A., przedstawiając następujące żądania:**

1. Powiadomienie Komisji Europejskiej o złożeniu powództwa, aby ta mogła przedstawić sądowi uwagi na piśmie odnośnie do tego powództwa;

2. Wezwanie strony pozwanej do przedstawienia dokumentów wymienionych w § 62 pozwu w dniu, godzinie i miejscu wyznaczonym przez sąd, w taki sposób, aby były one dostępne lub udostępnione powodowi, ewentualnie z zastosowaniem środków w celu zapewnienia proporcjonalności, jakie sąd uzna za stosowne;

lub, tytułem żądania ewentualnego,

3. Ustalenie przez sąd, które z dokumentów, o których mowa w § 62 pozwu, lub jakie inne dokumenty, które Sąd uzna za niezbędne, są absolutnie konieczne, aby umożliwić powodowi ustalenie, czy zostały naruszone interesy powszechne i czy konsumenci zamieszkali w Portugalii zostali dotknięci praktykami antykonkurencyjnymi, o których mowa w niniejszym pozwie, czy praktyki te wyrządziły im szkodę i jaka jest wysokość tej szkody;

4. Wezwanie pozwanego do przedstawienia tych dokumentów w dniu, o godzinie i w miejscu wyznaczonym przez sąd, tak aby były one dostępne lub udostępnione powodowi;

W każdym wypadku,

5. Udzielenie dostępu do dokumentów ściśle niezbędnych do umożliwienia powodowi ustalenia, czy zostały naruszone powszechne i indywidualne jednorodne interesy konsumentów oraz czy konsumenci mieszkający w Portugalii mają prawo do odszkodowania za szkody wynikające z naruszeń art. 101 TFUE i art. 9 Lei n.º 19/2012 [Lei que aprova o novo regime jurídico da concorrência] [ustawy nr 19/2012, która przyjmuje nowy system prawny konkurencji] w kontekście wyżej wymienionych praktyk antykonkurencyjnych, wraz ze środkami gwarantującymi proporcjonalność, które sąd uzna za stosowne; oraz

6. Pozwany powinien zostać powiadomiony o zamiarze wniesienia przez powoda w imieniu wszystkich konsumentów zamieszkałych w Portugalii powództwa przeciwko pozwanemu o odszkodowanie dla konsumentów zamieszkałych w Portugalii dotkniętych rozpatrywanymi praktykami antykonkurencyjnymi w przypadku potwierdzenia szkody dla jednolitych indywidualnych interesów konsumentów, tak aby mogli oni otrzymać odszkodowanie za szkodę wyrządzoną im przez wspomniane praktyki, w celach i ze skutkami przewidzianymi w art. 323 ust. 1 Código Civil (kodeksu cywilnego).

Argumentacja powoda jest następująca:

- a. Komisja Europejska przyjęła decyzję w dniu 21 lutego 2020 r. w sprawie AT.40528. – Holiday Pricing, zgodnie z którą strona pozwana w okresie od stycznia 2014 r. do grudnia 2015 r. naruszyła art. 101 TFUE oraz art. 53 Porozumienia EOG poprzez stosowanie praktyk w drodze umów wertykalnych polegających na różnicowaniu konsumentów ze względu na ich przynależność państwową lub kraj zamieszkania, ograniczających aktywną i pasywną sprzedaż miejsc noclegowych w hotelach, którymi zarządza lub których jest właścicielem, konsumentom będącym

obywatelami określonych przez nią państw członkowskich lub mających miejsce zamieszkania w tych państwach, w związku z czym została na nią nałożona grzywna w łącznej wysokości 6.678.000 EUR.

- b. Niniejsza decyzja została przyjęta przy współpracy pozwanego (który skorzystał z obniżenia grzywny z tego powodu), która wydaje się być ostateczna, ponieważ nie została zaskarżona.
- c. Powód pragnie potwierdzić, że – jak sugeruje zakres geograficzny praktyk opisanych w decyzji – antykonkurencyjne zachowanie strony pozwanej stwierdzone w decyzji wyrządziło szkodę konstytucyjnie chronionym interesom powszechnym w Portugalii oraz indywidualnym jednorodnym interesom konsumentów zamieszkałych w Portugalii, a jeśli tak, to chciałby ustalić, jaka jest wysokość wyrządzonej szkody.
- d. Powód, w świetle publicznie dostępnych informacji i dokumentów, nie jest w stanie dokonać szczegółowych ustaleń, o których mowa w poprzednim akapicie, poza ogólnym wnioskiem, że praktyka miała skutki w Portugalii.
- e. Jeżeli powód stwierdzi po uzyskaniu dostępu do dowodów, o które wnioskuje w niniejszym pozwie, że przedmiotowe antykonkurencyjne zachowanie pozwanego zaszkodziło powszechnym i jednolitym indywidualnym interesom konsumentów zamieszkałych w Portugalii, jego zamiarem jest wniesienie na podstawie uzyskanych dowodów powództwa o stwierdzenie antykonkurencyjnego zachowania i uzyskanie odszkodowania, przy czym podstawą roszczenia jest wyłącznie naruszenie prawa konkurencji, i skorzysta on z prawa do powództwa zbiorowego w interesie powszechnym, przyznanego mu przez Konstytucję i prawo portugalskie, reprezentując poszkodowanych konsumentów mających siedzibę w Portugalii.
- f. Pismem z dnia 15 kwietnia 2021 r. powód zażądał od strony pozwanej dowodów wskazanych w niniejszym dokumencie na podstawie i w celach określonych również w niniejszym pozwie, oraz wyznaczył stronie pozwanej termin piętnastu dni roboczych na udzielenie odpowiedzi.
- g. Pismem z dnia 14 maja 2021 r. strona pozwana poinformowała powoda o odmowie udostępnienia któregokolwiek z wnioskowanych dowodów z przyczyn określonych w tym piśmie.
- h. Powód zmierza do uzyskania dostępu do następujących dokumentów, rzekomo znajdujących się w posiadaniu strony pozwanej, w tym jak i do innych lub niektórych tylko dokumentów, które Sąd uzna za istotne i (wystarczająco) niezbędne do celów określonych w jego pozwie [...] [szczegóły proceduralne]:

Do celów rozpoznania i udowodnienia zakresu i skutków omawianej praktyki antykonkurencyjnej:

- i. „Dokument określający standardowe warunki umowne strony pozwanej (»Meliá’s Standard Terms«) stosowane w okresie od stycznia 2014 r. do grudnia 2015 r., o których mowa w szczególności w pkt 19 i 24 Decyzji Komisji Europejskiej”.
- ii. 4216 umów sprzedaży miejsc noclegowych zawartych w 2014 r. i 2015 r. bezpośrednio pomiędzy stroną pozwaną i/lub jej spółką zależną Apartotel, S.A. i podmiotami pośredniczącymi, o których mowa w decyzji, w których wyraźnie zastrzeżono, że sprzedaż na terenie Unii Europejskiej będzie dokonywana wyłącznie na rzecz konsumentów posiadających obywatelstwo lub miejsce zamieszkania w państwach wskazanych w umowie, lub ewentualnie pełny wykaz tych umów ze wskazaniem dla każdej z nich stron, hoteli strony pozwanej objętych umową, dozwolonego terytorium sprzedaży oraz okresu obowiązywania umowy.
- iii. Dokument(y), zawierając(y) (e) identyfikację 140 hoteli strony pozwanej objętych ww. umowami sprzedaży miejsc noclegowych zawartymi bezpośrednio pomiędzy stroną pozwaną lub jej spółką zależną Apartotel, S.A. a podmiotami pośredniczącymi w sprzedaży miejsc noclegowych, zawartymi w okresie od stycznia 2014 r. do grudnia 2015 r.;

Do celów rozpoznania i udowodnienia szkody wyrządzonej konsumentom oraz jej obliczenia:

- i. Znajdujące się w posiadaniu strony pozwanej dokument(y), tabelę(e) lub analizy, z których wynikają wszystkie transakcje sprzedaży zrealizowane od 2014 r. do dnia dzisiejszego (2021), rocznie, w wykonaniu wszystkich umów sprzedaży miejsc noclegowych, z których wynika lub można wyprowadzić procentowy udział tych sprzedaży zrealizowanych w ramach 4216 umów sprzedaży miejsc noclegowych w resortach należących do pozwanej wskazanych przez Komisję Europejską od 2014 do dnia dzisiejszego (2021);

[ii.] Dokument(y) znajdując(y)(e) się w posiadaniu strony pozwanej, z których wynikają w sposób ścisły albo szacunkowy lub przybliżony za okres od stycznia 2014 r. do końca obowiązywania którejkolwiek z ww. 4216 umów sprzedaży miejsc noclegowych, których istnienie zostało zweryfikowane później (co prawdopodobnie nastąpiło po grudniu 2015 r.):

§1. liczba konsumentów zamieszkałych w Portugalii, którzy zatrzymali się w 140 hotelach należących do strony pozwanej, będących przedmiotem umów sprzedaży miejsc noclegowych z warunkami ograniczającymi konkurencję;

§2. średnia liczba nocy, które konsumenci spędzili w hotelach strony pozwanej;

- [iii.] Dokument(y) znajdując(e)(y) się w posiadaniu strony pozwanej, które wskazują na lub z których wynikają minimalne, średnie i maksymalne ceny końcowe za miejsce noclegowe, według rodzaju jednostki zakwaterowania w każdym hotelu, w 140 hotelach, które są przedmiotem umów sprzedaży miejsc noclegowych z warunkami ograniczającymi konkurencję, w sprzedaży offline i online, oraz ich zmiany w czasie, od stycznia 2014 r. do grudnia 2020 r.;
- [iv.] Dokument(y) znajdując(e)(y) się w posiadaniu strony pozwanej, w tym badania rynkowe przeprowadzone na rzecz/nabyte przez stronę pozwaną, w tym dokumenty zawierające lub umożliwiające obliczenie udziałów w rynku strony pozwanej i jej głównych konkurentów (lub ich szacunków), w okresie od stycznia 2014 r. do końca okresu obowiązywania którejkolwiek z wyżej wymienionych 4216 umów sprzedaży miejsc noclegowych, których istnienie zostało zweryfikowane później, w każdym państwie członkowskim UE;
- [v.] Dokument(y) znajdując(e)(y) się w posiadaniu strony pozwanej, w tym analiza rynku przeprowadzona na rzecz/nabyta przez stronę pozwaną, który(e) opisuje(ą) lub z którego(ych) można wyprowadzać różne rodzaje/profile konsumentów zakwaterowanych w poszczególnych rodzajach hoteli spośród 140 hoteli, które były przedmiotem umów sprzedaży zawierających warunki ograniczające konkurencję wskazanych w decyzji, jak również sposoby konsumpcji.
- [vi.] Pozwy o odszkodowanie przeciwko stronie pozwanej w którymkolwiek z państw członkowskich EOG złożone przez konsumentów lub stowarzyszenia konsumenckie na podstawie antykonkurencyjnych praktyk strony pozwanej będących przedmiotem decyzji Komisji Europejskiej [lub, alternatywnie, wskazanie odpowiedniego(ch) numeru(ów) postępowania(ń)].

*

Po tym jak nastąpiło: (i) powiadomienie Komisji Europejskiej, (ii) doręczenie pozwu wszystkim odnośnym konsumentom na terytorium Portugalii w drodze publicznego ogłoszenia; (iii) doręczenie pozwu stronie pozwanej:

Komisja Europejska oświadczyła, że nie będzie składać uwag na piśmie;

[...]

[...] [Dokumenty procesowe przedłożone przez strony i sposób ich rozpatrywania].

*

Następnie wydano orzeczenie uwzględniające powództwo, w którym postanowiono:

„1. Wezwać MELIÁ HOTELS INTERNATIONAL, S.A. [...] do dostarczenia [...] niniejszemu sądowi i udostępnienia dla celów niniejszego postępowania, tak aby były one dostępne i udostępnione powodowi za pomocą nośników informacji, następujących dokumentów:

i. „Dokument określający standardowe warunki umowne strony pozwanej (»Meliá’s Standard Terms«) stosowane w okresie od stycznia 2014 r. do grudnia 2015 r., o których mowa w szczególności w pkt 19 i 24 Decyzji Komisji Europejskiej”.

ii. 4216 umów sprzedaży miejsc noclegowych zawartych w 2014 r. i 2015 r. bezpośrednio pomiędzy stroną pozwaną i/lub jej spółką zależną Apartotel, S.A. i podmiotami pośredniczącymi, o których mowa w decyzji, w których wyraźnie zastrzeżono, że sprzedaż na terenie Unii Europejskiej będzie dokonywana wyłącznie na rzecz konsumentów posiadających obywatelstwo lub miejsce zamieszkania w państwach wskazanych w umowie, lub ewentualnie pełny wykaz tych umów ze wskazaniem dla każdej z nich stron, hoteli strony pozwanej objętych umową, dozwolonego terytorium sprzedaży oraz okresu obowiązywania umowy.

iii. Znajdujące się w posiadaniu strony pozwanej dokument(y), tabelę(e) lub analizy, z których wynikają wszystkie transakcje sprzedaży zrealizowane od 2014 r. do dnia dzisiejszego (2021), rocznie, w wykonaniu wszystkich umów sprzedaży miejsc noclegowych, z których wynika lub można wyprowadzić procentowy udział tych sprzedaży zrealizowanych w ramach 4216 umów sprzedaży miejsc noclegowych w resortach należących do pozwanej wskazanych przez Komisję Europejską od 2014 do dnia dzisiejszego (2021);

iv. Dokument(y) znajdując(y)(e) się w posiadaniu strony pozwanej, z których wynikają w sposób ścisły albo szacunkowy lub przybliżony za okres od stycznia 2014 r. do końca obowiązywania którejkolwiek z ww. 4216 umów sprzedaży miejsc noclegowych, których istnienie zostało zweryfikowane później (co prawdopodobnie nastąpiło po grudniu 2015 r.):

§1. liczba konsumentów zamieszkałych w Portugalii, którzy zatrzymali się w 140 hotelach należących do strony pozwanej, będących przedmiotem umów sprzedaży miejsc noclegowych z warunkami ograniczającymi konkurencję;

§2. średnia liczba nocy, które konsumenci spędzili w hotelach strony pozwanej;

v. Dokument(y) znajdując(e)(y) się w posiadaniu strony pozwanej, które wskazują na lub z których wynikają minimalne, średnie i maksymalne ceny końcowe za miejsce noclegowe, według rodzaju jednostki zakwaterowania w każdym hotelu, w 140 hotelach, które są przedmiotem umów sprzedaży miejsc noclegowych z warunkami ograniczającymi konkurencję, w sprzedaży offline i online, oraz ich zmiany w czasie, od stycznia 2014 r. do grudnia 2020 r.;

vi. Dokument(y) znajdując(e)(y) się w posiadaniu strony pozwanej, w tym badania rynkowe przeprowadzone na rzecz/nabyte przez stronę pozwaną, w tym dokumenty zawierające lub umożliwiające obliczenie udziałów w rynku strony pozwanej i jej głównych konkurentów (lub ich szacunków), w okresie od stycznia 2014 r. do końca okresu obowiązywania którejkolwiek z wyżej wymienionych 4216 umów sprzedaży miejsc noclegowych, których istnienie zostało zweryfikowane później, w każdym państwie członkowskim UE;

vii. Dokument(y) znajdując(e)(y) się w posiadaniu strony pozwanej, w tym analiza rynku przeprowadzona na rzecz/nabyta przez stronę pozwaną, który(e) opisuje(a) lub z którego(ych) można wyprowadzać różne rodzaje/profile konsumentów zakwaterowanych w poszczególnych rodzajach hoteli spośród 140 hoteli, które były przedmiotem umów sprzedaży zawierających warunki ograniczające konkurencję wskazanych w decyzji, jak również sposoby konsumpcji.

2. O ograniczeniu dostępu do przedmiotowych dokumentów dla stron, ich przedstawicieli prawnych i ekspertów podlegających obowiązkowi zachowania poufności.

3. O ograniczeniu wykorzystania przez powoda informacji zawartych w wyżej wymienionych dokumentach do wniesienia powództwa o odszkodowanie za naruszenie prawa konkurencji, które nie mogą być wykorzystane do innych celów”.

2 W następstwie apelacji pozwanego sąd apelacyjny utrzymał wyrok w całości.

3 Wyrokiem STJ z dnia 7 lutego 2024 r. postanowiono dopuścić rewizję nadzwyczajną.

W wyroku tym stwierdza się:

„[...]”

Niniejsza sprawa, oprócz tego, że jest bezprecedensowa na poziomie tutejszego Supremo Tribunal, to ponadto jest wysoce złożona i wymaga zastosowania egzegezy o większej złożoności, ponieważ wymaga połączonej analizy norm prawa krajowego i norm prawa europejskiego w świetle istniejącego orzecznictwa TSUE w tej sprawie [zob. wyrok w sprawach C-163/21 (pkt 67 i 68) oraz C-57/21 (pkt 72–77)].

[...]

[...]” [Uzasadnienie dopuszczalności rewizji nadzwyczajnej]

4 Kwestia rozpatrywana przez tutejszy sąd w ramach niniejszego „specjalnego powództwa deklaratoryjnego o przedstawienie dokumentów” wniesionego przez

ASSOCIAÇÃO IUS OMNIBUS przeciwko MELIA HOTELS INTERNATIONAL, S.A. wymaga oceny i zastosowania prawa krajowego i wspólnotowego, a w szczególności tego, w jaki sposób należy interpretować i stosować art. 5 ust. 1–3 dyrektywy 2014/104/UE z dnia 26 listopada oraz art. 12 i 13 ustawy 23/2018 z dnia 5 czerwca, zwłaszcza w odniesieniu do spełnienia założeń wiarygodności, konieczności i proporcjonalności, od których zależy zarządzenie o środkach dostępu do informacji wnioskowanych w aktach sprawy.

Roszczenia zgłoszone przez powoda wymagają tym samym oceny, wykładni i zastosowania przepisów prawa wspólnotowego.

Strona skarżąca uważa, że należy zadać pytanie prejudycjalne, formułując konkretne pytania, które należy przedstawić.

Nie mamy wątpliwości, że w orzecznictwie (krajowym i wspólnotowym) oraz w doktrynie przyjmuje się, że sąd krajowy nie jest zobowiązany do skierowania odesłania prejudycjalnego tylko wtedy, gdy odpowiedź na pytanie jest tak oczywista, że nie pozostawia miejsca na jakiegokolwiek uzasadnione wątpliwości interpretacyjne co do sposobu odpowiedzi na nie (doktryna jasnego aktu).

Co do zasady odesłanie jest jedynie fakultatywne, art. 267 akapit 2 i 3 TFUE.

Istnieją jednak wyjątki od tej zasady.

Jeden z tych wyjątków wynika z akapitu 3 ww. art. 267 TFUE, zgodnie z którym odesłanie jest obowiązkowe, gdy pytanie jest podniesione w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego”, to znaczy jeżeli pytanie pojawia się przed sądem, który orzeka w ostatniej instancji, w niniejszym przypadku przed STJ.

Przyjmuje się jednak również, jako bezsporne, że obowiązek skierowania pytania prejudycjalnego przez STJ, sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji, nie jest bezwzględny.

Zasada ta ma wyjątki, z których jeden polega na tym, że przepis, który należy zastosować, jest tak jasny i oczywisty, że nie pozostawia miejsca na jakiegokolwiek uzasadnione wątpliwości (w tej kwestii zob. Mariana Nogueira Sá, Artykuł 267 TFUE: Lex Imperfecta? Das Consequências da Omissão do reenvio Prejudicial à Luz da Lei Civil Portuguesa, s. 24 i nast., gdzie autorka, cytując wyrok TSUE w sprawie Cilfit, wskazuje na 3 sytuacje, w których sąd krajowy, pomimo iż orzeka w ostatniej instancji, jest zwolniony od występowania z odesłaniem prejudycjalnym).

Mamy do czynienia z wyjątkiem od obligatoryjnego charakteru odesłania, dlatego „sąd, od którego orzeczenia nie przysługuje środek zaskarżenia na mocy prawa krajowego, musi być przekonany, że dana wykładnia jest równie oczywista dla innych sądów państw członkowskich i dla TSUE”, Alessandra Silveira, op.cit. s. 4.

W związku z tym „sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają kontroli sądowej na mocy prawa krajowego, musi wypełnić swój obowiązek skierowania pytania do Trybunału Sprawiedliwości w celu uniknięcia ryzyka błędnej interpretacji prawa UE”, w wyroku TSUE z 9 września 2015 r., Ferreira da Silva e Brito, motyw 44, pkt 44, cytowany i opatrzony komentarzami przez Alessandrę Silveirę, op.cit.

W konsekwencji brak wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym może udaremnić skuteczną ochronę sądową praw, które jednostki wywodzą z prawa wspólnotowego.

W świetle orzecznictwa TSUE przyjmuje się, a także możemy stwierdzić, że sąd krajowy, który orzeka w ostatniej instancji, jest zobowiązany „do wypełnienia obowiązku odesłania w każdym przypadku, gdy podniesiono przed nim kwestię prawa UE”.

Będzie on zwolniony z tego obowiązku tylko wtedy, gdy dojdzie do wniosku, że „dana kwestia nie jest istotna lub że dany przepis prawa UE został zinterpretowany przez TSUE, lub że prawidłowe zastosowanie prawa UE jest tak oczywiste, że nie może być żadnych uzasadnionych wątpliwości co do jego interpretacji”, Alessandra Silveira, op.cit. s. 14.

W niniejszej sprawie, jak stwierdzono w wyroku składu sądu dopuszczającym rewizję nadzwyczajną, przedmiotem dyskusji jest kwestia, jakie kryteria „powinny decydować o spełnieniu przesłanek wiarygodności, konieczności i proporcjonalności dla celów zastosowania szczególnego mechanizmu dostępu do dokumentów LPE, a mianowicie, czy w tym celu wystarczy samo powołanie się na nakładającą grzywnę decyzję Komisji Europejskiej”.

W aktach sprawy brak jest znanego orzeczenia Supremo Tribunal de Justiça w omawianej kwestii.

Jak stwierdzono w wyżej wymienionym wyroku TS „niniejsza sprawa, oprócz tego, że jest bezprecedensowa na poziomie tutejszego Supremo Tribunal, to ponadto jest wysoce złożona i wymaga zastosowania egzegezy o większej złożoności, ponieważ wymaga połączonej analizy norm prawa krajowego i norm prawa europejskiego w świetle istniejącego orzecznictwa TSUE w tej sprawie [zob. wyrok w sprawach C-163/21 (pkt 67 i 68) oraz C-57/21 (pkt 72–77)]”.

Jak słusznie zauważa strona skarżąca, kwestią sporną jest tu „**wykładnia i stosowanie przepisów pochodzących z dyrektywy o odszkodowaniu, a konkretnie jej art. 5 ust. 1, oraz określone w nim założenie uprawdopodobnienia szkody**”, a ponieważ STJ jest sądem krajowym orzekającym w ostatniej instancji, kwestia ta musi zostać skierowana do rozstrzygnięcia w trybie prejudycjalnym, art. 267 **lit. b) TFUE**.

[...]

[...] [Pytanie prejudycjalne zgodnie z wnioskiem powoda]

- 5 Wszystkie powyższe argumenty wskazują na to, że Sąd powinien zawiesić postępowanie i zgodnie z art. 234 Traktatu WE skierować sprawę do Trybunału Sprawiedliwości w trybie prejudycjalnym (system mający na celu zagwarantowanie podstawowej zasady porządku prawnego [UE]): zasada jednolitości wykładni prawa UE).

[...]

II. Postanowienie

[Po otrzymaniu stosownego zawiadomienia strony wypowiedziały się w przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, który ma zostać przedłożony Trybunałowi Sprawiedliwości. W postanowieniu STJ przyznał, że konieczne było dodanie pierwszego pytania, które w przypadku odpowiedzi twierdzącej rozstrzyga przedmiotową kwestię. Postanowieniem STJ, które zostało włączone do niniejszego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, STJ zadaje następujące pytania].

Z powyższych względów i zgodnie z przytoczonymi powyżej przepisami uzgodniono, że należy na chwilę obecną odstąpić od orzekania w sprawie skargi, zawieszając postępowanie do czasu wydania orzeczenia przez TSUE, i wystąpić do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

1. Czy art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. ma zastosowanie do pozwu o udzielenie dostępu do dowodów przed wytoczeniem powództwa o odszkodowanie w rozumieniu art. 2 ust. 4 tej dyrektywy?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie:

2. Czy wymóg uprawdopodobnienia szkody wynikający z art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. zawsze wymaga od powoda wykazania, że w danej sprawie bardziej prawdopodobne jest wyrządzenie szkody reprezentowanym konsumentom, w tym przypadku zamieszkałym w Portugalii, niż odwrotnie?

3. Czy sądy krajowe mogą opierać kryterium uprawdopodobnienia szkody w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. wyłącznie na istnieniu decyzji właściwych organów ochrony konkurencji? W szczególności, jaki wpływ na tę ocenę ma fakt, że chodzi o decyzję wydaną w postępowaniu ugodowym dotyczącą wertykalnego naruszenia europejskiego prawa konkurencji?

[...]

Lizbona, dnia 4 marca 2024 r. [Kwestie proceduralne]

DOKUMENT ROBOCZY